

БОГ ИЛИ СВЕТА

Отказването от егото има за основа два принципа. Първият е да не отдаваш голямо значение на себе си и на нещата от света. Това означава отказване от себичната природа и отделяне от сътворените неща със свята решимост и енергия. Вторият принцип е голямо уважение към Бога.

Уважението, което ви кара да Го обичате, да Му се прекланяте и да Го следвате, без да мислите за личния си интерес, дори Той да е много свят. В крайна сметка тези два принципа ще доведат до съобразяване с божествената воля.

Практическото съобразяване с Неговата воля- във всички неща- води вярващият до смърт към действията на егото и до воля, хармонична с Божията.

Не бива да се поставя ударение върху духовните удоволствия, удоволствията в невидимата област, и в никакъв случай да не се набляга върху емоциите или чувствата. Подобен път, ако въобще е позволен, е изпълнен с много илюзии и разочарования. Правилната пътека, която трябва да поемете, включва понасянето на много тежък кръст. Това е Царската магистрала, водеща до загуба на егото.

Разбирате ли, че дори честта, достойнството и похвалата са неща, които трябва да бъдат оставени настрана? Ще конкурирате ли честта и хвалата, които са само за Него?

Защо толкова много вярващи възпрепятстват по-дълбока работа в техния живот?

Понеже желаят да постигнат нещо, имат желание да бъдат велики. По тази причина доста християни се привързват към дарбите на Духа, за да могат да ги упражняват от центъра на своето същество, където те самите са нищо. Така цялата работа на Господа в живота им се осуетява.

Тези хора не търсят Бога, затова и не Го намират. Откриваме Го само когато Той е всичко, а ние сме нищо. Щом човек знае, че е нищо, няма какво да го обезпокоява, не може да бъде обиден или наранен от никого.

Такъв вярващ не гледа на грешките на другите, а само на своите. Докато гледаме на себе си като на нищо, Господ може да продължи да работи в нас, преобразявайки вътрешното ни естество по Своя образ и подобие.

Вярващият, който е влязъл в Божия мир, знае, че е изпълнен с Господа и с всички онези свръхестествени неща, които са част от Него. Такъв човек има за основа чиста любов, като посреща по еднакъв начин и приятните, и болезнените неща. Той приема с мир каквото и да дойде-в светлина или в тъмнина, през нощта или през деня, в утеснение или в благополучие.

Никога не загубва своя мир в трудности, нито спокойствието си във време на скръб, но просто е доволен при всякакви обстоятелства. Долината на нашия външен човек е изпълнена със страдание, мрак и отхвърляне (изолация). Но издигнатата планина на най- вътрешното ни естество е огрявана от лъчите на чистото слънце, което ни възпламенява и просветлява. Вярващият остава чист, спокоен, сияещ, в мир. **МЯСТОТО, ЗА КОЕТО ГОВОРЯ, Е СКЪТПОЦЕННОТО, СКРИТО СЪКРОВИЩЕ! ТОВА Е ЗАГУБЕНИЯТ БИСЕР!**

МОЛИТВА

О, Божествено Величие, в чието присъствие стълбовете на небето се кланят и треперят, Ти Си повече от безкраен и серафимите изгарят в Твоята любов! Помогни ни, о, Господи, да скърбим за нашата слепота и неблагодарност. Ние всички живеем заблудени, като търсим този глупав свят и изоставяме Тебе, Който Си наш Бог. Изоставяме извора на живата вода и избираме противната тиня на света. Каква заблуда ни кара да забравим нашия Господ, Който е най- голямото ни добро? Кой ни представя най-великата истина, кой ни обича най-много и ни защитава повече от всички? Има ли по-съвършен приятел, нежен Младоженец или любящ Баща? О, мой Господи Боже, колко малко са хората, готови да пострадат, за да могат да последват разпнатия Христос, които са решени да понесат кръста.

Каква голяма рядкост са тези, които са напълно отдадени, мъртви за себе си и живи за Бога, търсещи съвършената Ти воля!

Мигел Молино